

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνθόγαλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ μὲ ἀνθόγαλα κατεσκευασμένος, ἐπὶ φαγητοῦ: Φαεῖν ἄθογαλένεν Χαλδ.

***άνθογαλερός** ἐπίθ. ἀθογαλερός Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) — ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 92

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνθόγαλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

1) Ὁ ζυμωμένος, ὁ κατεσκευασμένος μὲ ἀνθόγαλα Πελοπ. (Κάμπος Λακων.): Ἀθογαλερὸ κοιλούρι. 2) Ὁ ἔχων χρώμα ὁμοίον πρὸς ἀνθόγαλα ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Ἐκαθρέφτιζε ὁ γυαλὸς ἄνω ἔς τὰ ἀθογαλερά του καὶ ἀσημένια χρώματα τὰ ἐρωτάρικα χρυσόγελα τοῦ οὐρανοῦ.

άνθογαλίζω Ἀντικύθ. ἀθογαλίζω Κρήτ. ἄθογαλίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνθόγαλα.

Σχηματίζω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας λιπῶδες ἐπίστρωμα, ἐπίπαγον, ἐπὶ γάλακτος ἔνθ' ἀν.: Ἐθογάλισεν τὸ γάλακτος Σάντ.

άνθογάλισμα τό, ἀμάρι. ἀθογάλισμα Κρήτ. ἄθογάλισμα Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνθογαλίζω.

Ὁ σχηματισμὸς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος λιπῶδους ἐπιπάγου.

***άνθογαλοβάρελλο** τό, ἄθογαλοβάρελλον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνθόγαλα καὶ βαρέλλι.

Βαρέλλι ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐναποθέτουν τὸ ἀνθόγαλα. Πβ. *άνθογαλορογρός, *άνθογαλοκορύουπο.

***άνθογαλοκούρουπο** τό, ἀθογαλοκούρουπο Κρήτ. Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνθόγαλα καὶ κουρούπι.

Μικρὸν πιθάριον εἰς τὸ ὁποῖον φυλάττουν τὸ ἀνθόγαλα. Πβ. *άνθογαλοβάρελλο.

***άνθογαλόπουλλο** τό, ἄθογαλόπουλο Πόντ. (Σάντ.) Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνθόγαλα.

Ὀλίγον ἀνθόγαλα: Ἐφαγα ἕνα ξάι ἄθογαλόπουλο (ἕνα ξάι = ὀλίγον).

***άνθογαλό-τανο** τό, ἄθογαλό-τανον Πόντ. (Σάντ.) Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνθόγαλα καὶ τάνι (ἀντὶ τάνι).

Τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ βουτύρου ἀπὸ τὸ ἀνθόγαλα ἐναπομένον ὕδαρες καὶ ὑπόξινον γαλακτώδες ὑγρόν.

***άνθογαλοχάβισο** τό, ἄθογαλοχάβισον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀνθόγαλο καὶ χάβισι.

Φαγητὸν ἀπὸ ἀνθόγαλα καὶ ἄλευρον.

άνθογεμάτος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀνθογεμάτος Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ ἐπίθ. γεμάτος.

Ὁ πλήρης ἀνθέων: Ἄσμη.

Ἡ λεμονεὶα ἢ φοντιωτὴ καὶ ἡ ἀνθογεμάτη.

Πβ. ἀνθοφορτωμένος.

άνθογέννητος ἐπίθ. Πελοπ. (Μεσσ.) — ΦΠανᾶ Λυρικ. 451

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ ἐπίθ. *γεννητός <γεννῶ.

Ὁ γεννηθεὶς ἐξ ἀνθέων, μεταφ. ἐπὶ ἀνθηροῦ καὶ εὐπλάστου σώματος ἔνθ' ἀν.: Ἀνθογέννητο κορμί Μεσσ. Ποίημ.

Ξύπνα κ' ἡ ἀδελφούλλα σου αὐγὴ σὲ περιμένει, ξύπνα, ἀνθογέννητο κορμί, καρδιά μουσχομένη ΦΠανᾶς ἔνθ' ἀν.

άνθογομαράκι τό, ἄνθος. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ γομαράκι.

Παιδιά καθ' ἣν οἱ παῖκται ὑπερπηδοῦν δι' ἀνοικτῶν σκελῶν ἕνα ἐξ αὐτῶν κύπτονται στηρίζοντες τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ. Πβ. ἀβγάτα 2.

άνθογγάλι τό, ΓΜαρκορ. ἐν Ἐφημ. Νέον Φῶς 23 Σεπτεμβρ. 1935 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ γυαλί.

Ἀνθοδοχεῖον ὑάλινον ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Τὰ ζωτικά, τὰ θαυμαστά λουλούδια

δὲν τὰ θεωρεῖς ἔς τ' ἀρχοντικά ἀνθογγάλια:

ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἀν.

Πβ. ἀνθοδοχεῖο.

άνθοδέσμη ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ ἀρχ. δέσμη.

Δέσμη ἐξ ἀνθέων. Συνών. μπουκέτο.

***άνθοδίμιτο** τό, ἀνθοῖμιτο Κάρι.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ δίμιτο.

Ὑφασμα δίμιτο περιέχον ἐξοχὰς ἀνθώδεις.

άνθοδοχεῖο τό, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ δοχεῖο.

Δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τίθενται ἄνθη. Πβ. ἀνθογγάλι.

άνθοδροοσίζω ΚΠαλαμ. Βωμ. 86

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ ρ. στολίζω.

Δροοσίζω δι' ἀνθέων: Ποίημ.

Τὸν ἔπνο τὸν ἀξέπνητο τοῦ πρώτου ἀνθοδροοσίζεις, προσφέρεσαι ἔς τὸ δεύτερο, τριαντάφυλλο τ' Ἀπρίλι.

Πβ. ἀνθοδροοστολίζω, ἀνθοστολίζω.

άνθοδροοστολίζω ΔΣολωμ. 196 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ συμφυρ. τῶν ρ. ἀνθοδροοσίζω καὶ στολίζω.

Δροοσίζω καὶ στολίζω δι' ἀνθέων ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Τὸ σὺν τὸ κρηματάκι...

τὸ ἀνθοδροοστολίζει | μὲ τ' ἀκοίμητα νερά

ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν. Πβ. ἀνθοδροοσίζω, ἀνθοστολίζω.

άνθοκήπι τό, ΓΒλαχογιάνν. Γῦρ. ἀνέμ. 61

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνθόκηπος.

Κήπος ἀνθέων: Ἡ πεταλούδα... πετοῦσε ἔς ἀνθοτόπια, ἔς ἀνθοκήπια, σὲ βασιλικὰ περιβόλια. Συνών. ἀνθόκηπος.

άνθόκηπος ὁ, ΚΠαλαμ. Βωμ. 143 ΓΣτρατήγ. Ἡρῶα καὶ μνημόσ. 6 — Λεξ. Αἰν. Ἐλευθερουδ. Πρω.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ κήπος.

Ἀνθόκηπι, ὁ ἴδ., ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Κι ἂν γιὰ τὸν ἴδιο ἀνθόκηπο γυρνᾷν τὰ καλοκαίρια, μὰ γιὰ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ δὲν ξαναῖνθον τὰ νεῖτα

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν.

Σ τὸ μαγικὸ μου ἀνθόκηπο | γιὰ σένα τόση μπαίνω ΓΣτρατήγ. ἔνθ' ἀν.

άνθοκλάδι τό, ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 12 ΜΤσιριμώκ. Σονέττ. 25 — Λεξ. Βλαστ. ἀνθόκλαδο ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 68 — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ κλάδι.

Κλάδος ἀνθισμένος ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἄ, κί ἄς εἶστε, ἀνθοκλάδια, | τοῦ ματιοῦ μὲ γρορτή,
 'ς τὰ κλαδιά χτίζει τ' ἄδεια | τῇ φωλῆ μὲ ψυχῇ
 ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 12
 "Ὅσα λέν τῶν ματιῶν φιλεῖα καὶ χάδια
 καὶ χαμώγελα κί ὄφι χαρωπή,
 μᾶς ἄδολης ἀγάπης ἀνθοκλάδια
 δέν μπορεῖ τὸ τραγοῦδι νὰ τὰ πῇ
 ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' ἄν.
 'Σ τὸ ἴδιο ἀπάνω ἀνθόκλαδο | τὸ ἓνα μὲ τ' ἄλλο ἀχόρταγος
 ὁ πόθος δέν σᾶς ἀνταρξάει;

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 68. Συνών. ἀνθόκλωρο.

άνθόκλωνο τό, ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 144
 ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 118

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ κλωρί.
 Ἀνθόκλάδι, ὁ ἴδ., ἔνθ' ἄν.: Κινοῦσα κί ἀποχαιρε-
 τοῦσα κάθε γνώριμό μου ἀνθόκλωνο καὶ μ' ἀποχαιρετούσανε
 κ' οἱ κλάδοι ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.
 Κάνενα νέο ξημέρωμα γιὰ μᾶς δὲ θ' ἀνατεῖλλῃ
 τῆς εὐτυχίας νὰ δέσωμε καὶ πάλι τὴν κλωστή,
 ποῦ κόπηκ', ἐνῶ σφίγγαμε τ' ἀνθόκλωνα τ' Ἀπρίλι,
 χωρὶς ἀπ' τὸν καιρὸ νὰ ξεφτυστῇ
 ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἄν.

άνθοκοκκινάδι τό, Πελοπν. ἀνθουκοκκινάδ' Μακεδ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ κοκκινάδι.
 Τὸ κόκκινον χρῶμα τοῦ ἀνθους: Ἄσμ.
 Μωρ' μηλῆς, γλυκομηλῆς, | μὲ τὰ μῆλα τὰ πολλὰ,
 δάνεισέ μου τ' ἄνθη σου, | τ' ἀνθοκοκκινάδι σου
 Πελοπν.

άνθοκοπῶ ἀμάρτ. ἀνθοκοπῶ Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -κοπῶ, περὶ ἧς ἴδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 245
 κέξ.
 Εἶμαι πλήρης ἀνθέων, ἀνθοφορῶ. Συνών. ἀνθο-
 βολῶ, ἀνθῶ.

άνθόκρino τό, ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 76 — Λεξ.
 Δημητρ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ κρino.
 Τὸ ἄνθος τοῦ κρinoῦ ἔνθ' ἄν.: Ἡ βασιλοπούλλα...
 ἦταν ὡραία ὅσο δέν ἔπαιρνε ἄλλο καὶ σὰν τ' ἀνθόκρino λευκὴ
 ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν.

***άνθόλαδο** τό, ἀθόλαδο Χίος
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ λάδι.
 Ἐλαιον παραγόμενον ἐξ ἀνθέων τῶν ἑσπεριδοειδῶν,
 ἀνθέλαιον.

άνθολογῇ ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀνθολογῇ Λεξ. Δημητρ.
 Ἐκ τοῦ ρ. ἀνθολογῶ.
 Συλλογὴ ἀνθέων: Ἄσμ.
 Θὰ πάω 'πὸ κάμπους καὶ βουνὰ ἀνθολογῇ νὰ κάνω.

άνθολόγιον τό, λόγ. πολλαχ. ἀθ-θολόγιον Κύπρ.
 ἀνθολοί Κρήτ. (Μονοφάτσ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀθθολοί Κῶς
 ἀθολοί Κρήτ.
 Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνθολόγιον.
 1) Ποσότης ἀνθέων ἐκ συλλογῆς προελθοῦσα Λεξ.
 Δημητρ.: Ἄσμ.
 Θὰ πάω 'πὸ κάμπους καὶ βουνὰ ἀνθολογῇ νὰ κάνω
 καὶ τ' ἀνθολοί μου μπροστὰ 'ς τὴν πόρτα σου θὰ βάνω.
 2) Ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς ἐκκλησίας βιβλίον περιέχον
 τὰς ἀκολουθίας τοῦ πεντηκοσταρίου, τοῦ τριωδίου, ὡρο-
 λογίου, μηναιῶν καὶ τῆς παρακλητικῆς ἢ ἀποσπάσματα
 αὐτῶν (σημ. ἀπηρχαιωμένη) λόγ. πολλαχ.

άνθολόγος ὁ, ἀμάρτ. ἀνθουλόγους Θράκ. (Αἰν.)
 ἀθ-θολόος Κύπρ. Τηλ. ἀθολόγος Κρήτ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνθολόγος.
 1) Ἡ ἐργάτις μέλισσα ἢ συλλέγουσα ἐκ τῶν ἀνθέων
 τὸ μέλι Κύπρ.: Τοῦτ' ἡ μέλισ-σα ἐν' ἀθ-θολόος. 2) Ἡ
 ὁπὴ τῆς κυψέλης διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχον-
 ται αἱ μέλισσαι Κρήτ. Κύπρ. Τηλ.: Ἄσμ.
 Σὰν τριυρίζ' ἡ μέλισ-σα νὰ μπῇ 'ς τὸν ἀθ-θολόον,
 εἶσι τριύριζα τὸ ἐγὼ γιὰ νὰ τῆς ρίξω λόον
 Κύπρ. 3) Ἡ ἐπὶ τοῦ πώματος τοῦ πίθου ὁπὴ, ἐξ ἧς διὰ
 σίφωνος μεταγγίζουν τὸν οἶνον Κύπρ.: Ταύρα κρασὶν ποῦ
 τὸν ἀθ-θολόον μὲ τὸ σιφ-φώνιν. 4) Ἐργαλεῖον διὰ τοῦ
 ὁποίου συλλέγουν τὴν ἐπιτολάζουσαν ἐπὶ τοῦ οἴνου ὕλην
 Κύπρ.: Σύνταξε μὲ τὸν ἀθ-θολόον τὸ ἀφ-φόριν τοῦ κρασιοῦ
 (ἀφ-φόριν = ἀφρώδης ἐπίταγος σχηματιζόμενος ἐπὶ τῆς
 ἐπιφανείας τοῦ οἴνου ἢ ὄξους).

άνθολογῶ Ἡπ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,218 — Λεξ.
 Περίδ. Αἰν. Βλαστ.

Τὸ μεταγν. ἀνθολογῶ.
 1) Συλλέγω ἄνθη Ἡπ. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βλαστ.:
 Ἄσμ.
 Καὶ 'ς τὴν κορφὴ τῶν λουλουδιῶν μελίσσι ἀνθολογᾷ
 Ἡπ. 2) Συλλέγω τὸ ἄριστον μέρος πράγματός τινος
 ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἐβγήκε Χάρως θεριστῆς κρυφὰ ν' ἀνθολογήσῃ.
άνθολούλουδα τά, ἀμάρτ. ἀνθουλούλουδα Ἰμβρ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ λουλούδι.
 Ἀνθη: Ἄσμ.
 Ἀνθουλούλουδα τοῦ κάμπου, πραιοινάδης κί διδρά,
 ὄντας λείπῃ τοῦ πουλλί, εἶνι ὅλα σκουτεινά.

άνθομανῶ ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 55
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -μανῶ.
 Εἶμαι πλήρης ἀνθέων: Ποίημ.
 'Σ τοὺς ὄχτους καὶ 'ς τὰ μακρινάρι
 ποῦ ἀνθομανοῦν οἱ σιουρακῆς.

άνθουμυρίζω Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.
 ἀνθουμυρίζον Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀθ-θουμυρίζω Κάρπ.
 ἀθουμυρίζω Κρήτ.
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ ρ. μυρίζω. Ὁ τύπ.
 ἀθουμυρίζω καὶ παρὰ Σομ.
 Ἀναδίδω ὁσμὴν ἀνθέων, εὐωδιάζω ἔνθ' ἄν.: Ἀνθο-
 μυρίζει τὸ ροῦχο-ὁ τόπος Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.
 Μὴν ἀθ-θουμυρίζῃς τόσο | καὶ μὲ κάμῃς καὶ νυχτώσω
 Κάρπ.

άνθόνερο τό, κοιν. ἀνθόνιρον βόρ. ιδιῶμ. ἀθ-θό-
 νερο Μεγίστ. Ρόδ. ἀτ-τόνερο Χίος (Καρδάμ.) ἀθόνερο
 Θράκ. Κρήτ. Χίος κ. ἀ. ἀθόνιρον Σάμ. Σκόπ.
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθος καὶ νερό. Ὁ τύπ. ἀθόνερο
 καὶ παρὰ Γερμ.

1) Ἀπόσταγμα ἀνθέων ἢ εὐωδῶν φύλλων, ιδίως δὲ τῶν
 ἑσπεριδοειδῶν δένδρων ἔνθ' ἄν.: «Οἱ ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ
 ἐγύριζον τὸν δίσκον καὶ ἔρραινον μὲ ἀνθόνερο» ΑΠαπα-
 διαμ. Μάγισσ. 25. Μάζουξα κάμπουσα ἄθηα γιὰ ἀθόνιρον
 Σκόπ. || Ἄσμ.
 Καὶ νίψον μὲ τ' ἀθ-θόνερον ποῦ νίβγουντ' οἱ ἀγγέλοι
 Ρόδ. 2) Ἀπόσταγμα οἰνοπνεύματος, ἢ ἐκλεκτὴ ρακὴ
 Λήμν.

άνθοπλοκάδι τό, ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 129 — Λεξ.
 Δημητρ.

